

Голас РАДЗІМЫ

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВ'ЯЗЕЙ З СУАЙЧЫННІКАМІ

№ 94 (678)

Лістапад 1962 г.

Год выдання 8-ы

Янка Купала і Якуб Колас — песняры беларускага народа

Вечар ў Калоннай зале Дома саюзаў

МАСКВА. Брацкая сям'я савецкіх народаў адзначыла 80-годдзе з дня нараджэння народных паэтаў Беларусі, выдатных дзеячоў славянскай культуры Янкі Купалы і Якуба Коласа. На вечар, які адбыўся ў Калоннай зале Дома саюзаў, прыйшлі прадстаўнікі беларускага народа выдатныя дзеячы рускай культуры, пасланцы іншых брацкіх рэспублік.

— Мы сабраліся, каб аддаць даніну глыбокай павагі светлай памяці двух выдатных сыноў беларускага народа, — сказаў, адкрываючы вечар, Аляксей Суркоў. Народны паэт Беларусі, лаўрэат Ленінскай прэміі Пятрусь Броўка пранікнёна гаварыў аб жыцці і творчасці выдатных прадстаўнікоў Беларусі Янкі Купалы і Якуба Коласа.

На многіх мовах брацкіх народаў гучалі на вечары словы ўдзячнасці Я. Купалу і Я. Коласу.

На вечары прысутнічалі першы сакратар ЦК КП Беларусі К. Т. Мазураў, Старшыня Прэзідыума Вярхоўнага Савета рэспублікі В. І. Казлоў, Старшыня Савета Міністраў БССР Ц. Я. Кісялёў, сакратар ЦК КП Беларусі В. Ф. Шаўра, Маршал Савецкага Саюза С. К. Цімашэнка, маршал авіяцыі С. А. Красоўскі.

З вялікай цікавасцю сачылі за работай Пленума ЦК КПСС рабочыя, інжынерна-тэхнічныя работнікі і служачыя Беларускага аўтазавода. На ўсіх участках, у цэхах у гэтыя дні людзі працавалі з апераджэннем графіка. Добрых вытворчых поспехаў дабілася бригада М. Несцяровіча.

НА ЗДЫМКУ: члены бригады А. Н. Калаской (злева), М. А. Несцяровіч, К. В. Гофе, В. М. Шаманскі, Н. І. Байкалаў знамяцца з матэрыяламі Пленума.

Партыя ўдасканалвае кіраўніцтва

У Маскве, у Вялікім Крамлёўскім палацы закончыў сваю работу Пленум Цэнтральнага Камітэта Камуністычнай партыі Савецкага Саюза. На Пленуме ішла гутарка аб праблемах удасканалення кіраўніцтва народнай гаспадаркай, аб далейшым росце нашай эканомікі.

Размовы аб гэтым пачаліся яшчэ задоўга да адкрыцця Пленума. Партыйныя работнікі, інжынерны, эканамісты гаспадарчых работнікі дэталёва абмяркоўвалі самыя розныя бакі кіраўніцтва вытворчасцю, сістэмы планавання, спрачаліся аб рэнтабельнасці, аб прыбытках і асноўных фондах, аб сабекошце і наменклатуры.

На Пленуме з дакладам «Аб развіцці эканомікі СССР і партыйным кіраўніцтве народнай гаспадаркай» выступіў Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў. Як заўсёды, яго даклад быў выслуханы з вялікай цікавасцю і ўвагай.

У сваім выступленні Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў расказаў аб вялікіх поспехах савецкага народа, дасягнутых ім у будаўніцтве камунізма. За чатыры гады сямігодкі Савецкая дзяржава змагла ўвесці ў строй 3 700 буйных прамысловых аб-

ектаў, стварыць вытворчыя магутнасці, якія па сваіх размерах перавышаюць магутнасці, створаныя за ўсе гады даваенных пяцігодак. Папярэднія вынікі чатырох год сямігодкі сведчаць, што прамысловасць выканала план па валавой прадукцыі на 104,5 працэнта. К канцу года ўкладанні ў капітальнае будаўніцтва дасягнуць 107 мільярдаў рублёў, гэта на 6 мільянаў больш, чым намечалася раней. Планамерна растуць зборы збожжа. У гэтым годзе краіна заўважыла ў гаспадарак 3 мільярды 422 мільёны пудоў збожжа.

Нават з гэтых лічбаў становіцца ясна, што сямігадовы план будзе перавыкананы.

Аднак гэтыя поспехі ў развіцці эканомікі не мяжа для нас, і яны не могуць супакойваць. Задачы разгорнутага будаўніцтва камунізма патрабуюць новага рашучага ўздыму ўсіх галін народнай гаспадаркі.

У свой час у мэтах паліпшэння кіравання прамысловасцю і будаўніцтвам былі створаны саўнаргасы.

Вясной, на сакавіцкім Пленуме ЦК КПСС было прынята рашэнне аб перабудове органаў кіравання сельскай гаспадаркай, аб стварэнні тэрытарыяльных калгасна-саўгасных упраўленняў. Новыя формы кіравання поўнацю апраўдалі сябе. Аб гэтым сведчаць бяспрэчныя поспехі ў галіне прамысловасці і сельскай гаспадаркі.

Услед за перабудовай гаспадарчых органаў, наспела неабходнасць арганізацыйнай перабудовы кіраўніцтва народнай гаспадаркай з боку партыйных органаў у цэнтры і на месцах.

Жыццё паказвае, што роля Камуністычнай партыі ўсё больш і больш павышаецца ва ўсіх галінах савецкай эканомікі. Старыя арганізацыйныя формы не могуць больш задавальняць. Таму на Пленуме ішла гутарка аб тым, каб наблізіць органы партыйнага кіраўніцтва да вытворчасці, перабудаваць партыйнае кіраўніцтва па вытворчаму прынцыпу.

Прамова Мікіты Сяргеевіча Хрушчова абмяркоўвалася ўдзельнікамі Пленума. Выступілі з дакладамі Сакратары ЦК, Міністры СССР і саюзных рэспублік, сакратары абкомаў і райкомаў, працаўнікі сельскай гаспадаркі, знатныя людзі нашай краіны. Усе яны адзначалі, што намечаныя Пленумам меры па развіцці эканомікі СССР і паліпшэнню партыйнага кіраўніцтва народнай гаспадаркай прынятыя вялікімі клопатамі аб хутчэйшым ператварэнні ў жыццё Праграмы камуністычнага будаўніцтва ў нашай краіне прынятай ХХІІ з'ездам КПСС.

На падставе калектыўнага абмену думкамі ўдзельнікі Пленума прыйшлі да вываду, што перабудова партыйных органаў па вытворчаму прынцыпу дазволіць ім больш планавана і канкрэтна займацца ўсімі галінамі прамысловасці і сельскай гаспадаркі, адкрые шырокую прастору для ініцыятывы і творчасці мас. Партыйныя органы змогуць з большым веданнем справы рашаць задачы, будуць бліжэй да жыцця.

У дні работы Пленума з новай сілай праявілася вялікае адзінства партыі і народа. Савецкія людзі горача адобрылі намечаныя партыйныя меры па паліпшэнню партыйнага кіраўніцтва народнай гаспадаркай.

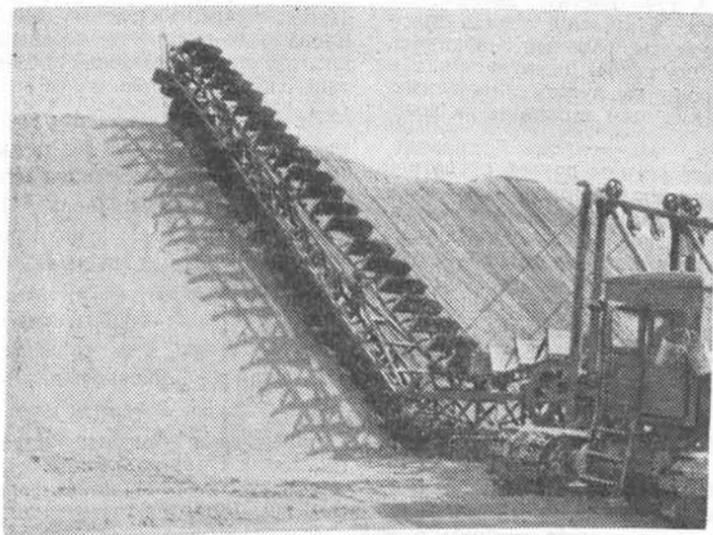
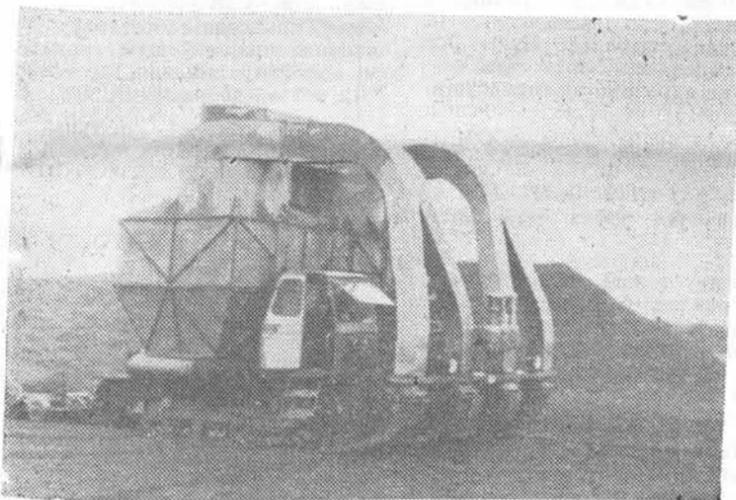
У адрас прэзідыума Пленума паступалі лісты, тэлеграмы, рапарты, у якіх працоўныя выказвалі свае думкі і пачуцці, выказвалі сваё адабрэнне рабоче Пленума.

Не толькі савецкі народ, але і народы зарубешных краін высока адзначаюць значэнне лістападаўскага Пленума ЦК КПСС. Шырока камэнціруюць работу Пленума буржуазныя газеты, прызнаючы, што план перабудовы кіраўніцтва народнай гаспадаркай з'яўляецца «адной з найбольш шырокіх радыкальных рэформ у гісторыі партыі».

Трынаццаць гадоў працуе на Мінскім аўтамабільным заводзе Васіль Хамяноў. За гэты час ён авалоўваў многімі спецыяльнасцямі. Перадаваў рабочыя вытворчасці ахвотна перадае свой багаты вопыт моладзі. На прадпрыемстве працуе нямола яго вучняў. На здымку: Васіль Хамяноў (злева) са сваім вучнем-студэнтам аўтамабільнага тэхнікума Валерыем Субачам за мантажом абсталявання кабіны аўтамабіля.

Гудуць маторы над балотам...

Дрыгвяное балота Усвіж-Бук стала непазнавальным. Прывычны пейзаж змяніўся. Чорны масіў перасечаны канавамі і радамі фрээрнага торфу. Не змаўкае рокат матораў машын на месцы, дзе калісьці вякамі ляжала непраходная багна.

Усе работы выконваюцца машынамі. На балоце амаль не відаць людзей, іх працу замяніла магутная тэхніка. На распрацоўкі выйшлі камбайны. Машына сваімі вялікімі раздвоенымі «хабатамі» засасвае ў бункеры тарфяную крошку, якую ў канцы гона выгружае спецыяльны транспарцёр. Тут жа ў работу ўключаецца каўшоўны ўкладчык, і на балоце вырастаюць высокія караваны. Адсюль па вузкакалейцы торф дастаўляецца ў цэхі заводу, з кавеера якога сыходзяць чорныя, бліскучыя брускі — брыкетны.

Торфабрыкетны завод «Усвіж-Бук» на Віцебшчыне маладое прадпрыемства, яму ўсяго адзін год, але яно ўжо выпусціла трысячы тон каштоўнага паліва.

А. ШНЕЙДЭР.

На здымках: 1. Торфаўборачны камбайн «БПФ». 2. Укладка торфу ў караван.

Пішыце
ЗЕМЛЯКІ...

АД СЭРЦА

Паважанья
супрацоўнікі
рэдакцыі!

Пасылаю вам вялікае шчырае прывітанне і хачу паведаваць, што сёння атрымала вашу бібліятэчку. Ад радасці нават не ведаю, як вам дзякаваць за такія цудоўныя кніжкі і асабліва за альбом «Ленін». Мой муж больш гадзіны разглядаў яго і ўсё распытваў. Затым паклікаў суседзяў і паказаў ім кніжкі, і да позняга вечара яны любаваліся імі. Старэйшай дзяўчыцы вельмі спадабаўся календар для жанчын.

Яшчэ раз ад усяго сэрца дзякую вам. Заўтра абавязкова напишу сваім сяброўкам аб кніжках. Я вельмі шчаслівая, што маю зараз кніжкі на роднай мове.

Не забывайце, пішыце.

Леанарда МАЛЕЕВА.

Мяне чакае сям'я

БУДЗЕШ ДАРАГІМ ГОСЦЕМ

Уладзіміру Мікітавічу КАВАЛЕВІЧУ

Дарагі брат, калі ты ад'язджаў, наша невялікая вёска Пласкінь выглядала ўбога. Невялікія, старэнкія хаткі, маленькія падслепаватыя акенцы, саламяныя стрэхі. А вакол—адвечныя непраходныя балоты. Лепшыя землі прыбралі да рук паны і кулакі. Бедняку, каб зарабіць кавалак хлеба, даводзілася дзень і ноч батрачыць на іх.

Калі б ты бачыў, як усё змянілася ў нас за гэтыя 30 год, якія правёў ты на чужыне! Усе непраходныя балоты выкопаны і суседніх вёсак асушаны. І цяпер ад іх калгасны вырощваюць высокія ўраджаі кукурузы, цукровых буракоў, бульбы, проса і іншых культур. У нашым калгасе многа магутных дызельных трактараў, аўтамашын, збожжавых і сіласаўборачных камбайнаў і іншай тэхнікі, якая аблягчае нашу працу.

А як змянілася сама вёска Пласкінь! Яна амаль нанова адбудавалася. Усюды новыя, светлыя, прасторныя дамы, крытыя гонтам, чарапіцай. Ёсць у нас свая школа-васьмігодка, два магазіны, добры прасторны клуб і інш.

Раскажу аб сабе. Мой муж Віктар працуе ветэрынарным тэхнікам. У нас трое дзяцей. Дачка Жэня ў гэтым годзе скончыла 7 класаў і за выдатную вучобу атрымала пахвальную граматы. Сын Славік скончыў два класы. Косцік пойдзе ў школу на будучы год.

У нас свой цагляны дом—прасторны, светлы, ёсць дзе цябе прыняць.

Прывітаю, дарагі брат, у госці, паглядзі сам, як змяніліся твае родныя мясціны.

Екацярына КАХАНОВІЧ.

Ольга Канстанцінаўна Мацюшка — калгасніца арцелі імя Ламаносава Ляхавіцкага раёна. За самаадданую працу яна ўзнагароджана ордэнам Працоўнага Чырвонага Сцяга. О. К. Мацюшка — дэпутат Вярхоўнага Савета БССР.

У Ляхавічах

З кожным годам з'яўляюцца ў Ляхавічах усё новыя вуліцы, новыя шматпавярховыя каменныя дамы. Толькі за апошнія два гады тут узведзены ўнівермаг, некалькі жылых дамоў, трохпавярховы будынак школы-адзінаццацігодкі.

Надаўна ў эксплуатацыю здадзены раённы Дом культуры з глядзельнай залай на 500 месцаў.

Выраслі ў Ляхавічах прыгожыя скверы, паркі, стадыён. Працуе музычная школа, ветэрынарны тэхнікум, многа прадпрыемстваў: кансервавы завод, прамкамбінат, майстэрні бытавога абслугоўвання, «Міжкалгасбуд» і інш.

Н. ДРОБЫШ.

На здымку: новая школа ў Ляхавічах.

НЕВЯЛІКАЯ вёска Грушава, блізкая, родная і бясконца дарагая... Гэта вёска, у якой я нарадзіўся, правёў дзяцінства і юнацтва. Кожнаму юнаку будучае здаецца асаблівым, цудоўным. Крылатая мара кліча да лёка-далёка, да невядомых зямель у багатыя казачныя краіны...

Жылі мы бедна, зямлі было мала. Домік невялікі, а сям'я дай бог, ёсць каго карміць, абуваць, адзяваць. Прышоў час, абзавёўся я сваёй сям'ёй. Ну, думаю, з маладой жонкай возьмемся за гаспадарку і адразу разбагачаем. Працавалі ад цямна да цямна, стараліся, а дастатку ў доме не прыбавілася. Пайшлі дзеці: дзве дачкі, сын. А радасці мала, з беднасці не можам выбіцца. Мне ўжо трыццаць першы пайшоў. Чалавек у росквіце сіл. Калі зараз не здабуду шчасця, думаю, то дзеці мае стануць гібець у беднасці і непрапаўнай нястачы.

1926 год. Шукальнікі шчасця пльвучы за акіян. Можна, паспрабаваць і мне?

І вось я ў Канадзе. Многа давялося перажыць гора на чужыне. А тут настаў эканамічны крызіс, закрыліся многія прадпрыемствы, рабочыя пазбавіліся кавалка хлеба. Дамаўласнікі выганяюць на вуліцу нязначных, бо няма чым заплаціць за жыллё.

Але ў гады другой сусветнай вайны ўладальнікі фабрык і заводаў сталі атрымліваць заказы, наймаверна нажываліся на ваенных пастаўках. Наша становішча палепшылася. А ў гэты час крывёю сцякалі нашы сёстры і браты.

Усе, хто прыехаў у далёкую краіну, у меру сваіх сіл аказвалі дапамогу Радзіме. Былі створаны камітэты садзеяння, якія збіралі грошы і рэчы, каб пераслаць іх у Савецкі Саюз.

...Здарылася так, што я мог наведаць родныя мясціны толькі праз 36 год. Еду і моцна хвалюся. Наперадзе — сям'я,

родныя мясціны. Што ўбачу я пасля доўгай разлукі?

Бяру такі і спяшаюся ў родную вёску. Як усё змянілася за 36 год!

Грушава цяжка пазнаць. Калі ад'язджаў на чужыну, то ў вёсцы не было садоў, зараз жа яна патанала ў зеляніне, ля кожнага дома пладоўныя дрэвы, сады. Людзі хадзілі ў лапцях і сярмягах, серп і кася былі іх асноўнай прыладай. Куды ўсё гэта падзелася? Вясковага жытара не адрозніш ад гарадскога. Па дарогах рухаюцца машыны, на палях працуюць трактары і камбайны.

Не буду апісваць сустрэчу з сям'ёй—усё роўна не хопіць слоў.

Скажу толькі, што працуюць мае родныя ў калгасе «Шлях Леніна». Калгас багаты, гаспадарка вялікая. Ёсць 14 трактараў, 5 камбайнаў, 13 аўтамашын. На тэрыторыі калгаса 5 школ.

Памятаю, сам я хадзіў у пачатковую школу за 3 кіламетры ад дома, рыхтаваў урокі пры лучыне. Цяпер у дамах электрычнае святло. Пабудаваны медыцынскі пункт, калгасны клуб. Вёска змяніла сваё аблічча, напрыгажэла. У калгаснай бібліятэцы заўсёды людна.

Знаёмства з савецкай рэчаіснасцю я пачаў яшчэ ў Брэсце. Цудоўны вакзал, магазіны, сталовыя. Я па прафесіі повар. Пабываў у рабочых сталовых і рэстаранах Брэста і Кобрына, пацкавіўся якасцю страў і іх коштам. Скажу шчыра, рыхтуюць ежу добра, яна разнастайная, смачная і спажываная, цэны невысокія.

Прыезджы чалавек адразу заўважае і другое—многа культурных устаноў: кінатэатраў, клубаў, бібліятэк і навучальных

36 год жылі ў разлуцы гэтыя людзі. Толькі сёння змог Сцяпан Вайтовіч наведаць родныя мясціны, прыехаўшы турыстам з Канады. На здымку: С. Вайтовіч з жонкай і дачкай.

устаноў. Я наведаў музей Брэсцкай крэпасці і музей імя А. В. Суворова ў Кобрыне. Адпачываючы ў роднай вёсцы, я амаль кожны дзень хадзіў у кіно.

Калі прыеду ў Канаду, то абавязкова раскажу аб сваіх уражаннях ад савецкай рэчаіснасці. Многім людзям буржуазных краін не верыцца, што ў Савецкім Саюзе бясплатнае медыцынскае абслугоўванне, а на курортах і ў дамах адпачынку папраўляюць здароўе працоўныя людзі. Я раскажу сваім таварышам пра Антопаль і Кобрын, дзе бачыў добрыя бальніцы, новую Кобрынскую паліклініку і іншыя медыцынскія ўстановы.

Перад маім прыездам брат захварэў апендыцытам. Яму зрабілі аперацыю ў Антопальскай бальніцы, і цяпер ён адчувае сябе добра. Я пытаюся: — Колькі табе каштавала аперацыя?

— Ні капейкі!—адказвае ён. У заключэнне хочацца сказаць, што савецкія людзі вельмі ветлівыя і гасцінныя. Я некалькі разоў быў у ЗША і магу параўнаць спосаб жыцця гэтых дзвюх дзяржаў. У ЗША кожны дзень пішуць аб забойствах, грабях, прыгодах гангстэраў, у савецкай краіне ўсюды грамадскі парадак, цішыня і спакой. Гэта вельмі добра.

Зараз я прыехаў як турыст. Але пройдзе нямнога часу—і я ступлю на родную зямлю не паўнапраўным грамадзянінам.

Сцяпан ВАЙТОВІЧ.

У ліку перадавых будаўнікоў Бярозаўскай ДРЭС — матарыстка бетоннага завода Надзея Іванавна Ортыш. Фота В. ГЕРМАНА.

З кожным годам расце і добраўпарадкаваецца горад Баранавічы. За апошнія некалькі год тут з'явіліся новыя вуліцы, плошчы, пабудаваны школы, дзіцячыя сады, многа жылых дамоў. На здымку: будаўніцтва новага 60-кватэрнага жылога дома па вуліцы Леніна. Будаўніцтва вядзе комплексная бригада камуністычнай працы Т. М. Кушнярова (у цэнтры).

Фота В. Лупейкі.

Фотакроніка БЕЛТА.

ВЯЛІКАЕ БРАТЭРСТВА

(Заканчэнне. Пачатак у нумары 93)

Рудольф МЕЧАНЕЦ

Быў у Лельчыцкім партызанскім атрадзе малады партызан Валодзя Лін з вёскі Стары Фальварак. Аднойчы паслаў яго на разведку ў вёску Буйновічы. Выканаўшы заданне, Валодзя на дарозе заехаў дамоў. Там яму паведамілі, што ў вёсцы знаходзіцца славацкі салдат, які шукае партызан.

На святніні камандзір І. А. Колас з групай партызан з'явіўся ў гэту вёску. Як толькі яны саскочылі з коней ля двара, дзе хаваўся славак, з гумна выйшаў невесомы хлапец у вайсковым кіцелі і цывільных штанах. Ён крыху разгубіўся, але калі партызаны наблізіліся, цінуўся да іх і сказаў: «Браты-партызаны, я да вас!» Гэта быў Рудольф Мечанец.

Мечанец прабыў у атрадзе некалькі месяцаў. За гэты час ён выканаў многа складаных заданняў, удзельнічаў у аперацыях і засадах. Ён напісаў славацкім салдатам дзесяць пісем, гэта былі свайго роду адозвы. У той час славацкі гарнізон знаходзіўся ў вёсцы Картынчы Лельчыцкага раёна. Вечарам Рудольф разам з маладым партызанам-разведчыкам Мікалаем Аўсянінкіным прабраліся ў вёску Картынчы, раздалі гэтыя пісьмы салдатам і на доўгі час прывялі яшчэ двух славакаў.

Быў і такі эпізод. Партызан Іосіф Яблонскі паведаміў камандаванню атрада, што ў вёску Маркоўскую ўварваліся гітлераўцы і пачалі рабаваць сельніцтва. Аб гэтым пачуў Рудольф і звярнуўся да камандзіра атрада з просьбай паслаць яго на заданне.

Атрад быў разбіты на тры баявыя групы. Першай групай камандаваў Сямён Шчукалевіч, другой — Іван Колас, трэцяй — Мікалай Янкавец. Была пастаўлена задача — абстраляць фашыстаў і не даць вывезці на рабаванае дабро.

Уначы партызаны падыйшлі да вёскі. Раздалася скупая, але меткая партызанская аўтаматная чарга. Справа загарыўся кулямёт Сямёна Шчукалевіча — бой пачаўся. Партызаны вялі агонь з трох бакоў. Раптам Рудольф Мечанец выскачыў на вуліцу і, калі ў паветра ўзнялася асвятляльная ракета, на нямецкай мове закрываў: «Спыніце стральбу, тут свае!» Гітлераўцы ў замяшанні, яны чуюць нямецкую мову і бачаць славацкага салдата. Стральба на хвіліну спынілася.

Выкарыстаўшы гэта, партызаны кароткімі перабёжкамі наблізіліся да цэнтры вёскі і адкрылі па гітлераўцам агонь з блізкай дыстанцыі. Фашысты паспешліва пачалі адступаль, пакінуўшы на рабаванае дабро, пад прыкрыццём ночы адыйшлі ў бок Лельчыц.

Многа гераічных спраў зрабіў слаўны сын славацкага народа Рудольф Мечанец на беларускай зямлі. Ён да апошняга дыхання быў верны справе барацьбы з чорнымі сіламі фашызму.

Гэта было ў красавіку 1943 года. У вёску Буйновічы для барацьбы з партызанамі прыбыло вялікае гітлераўскае падраздзяленне, у склад якога ўваходзіў і батальён славакаў.

Камандаванне партызанскага атрада вырашыла паслаць Рудольфа і партызана-разведчыка Шчырскага ў Буйновічы. Калі іх выклікалі ў штаб і далі заданне — перацягнуць на бок партызан славакаў. — Рудольф пасела засмяяўся і сказаў: «Увесь батальён прывядзём, таварышы камандзіры. Славакі ўсе будуць у нас».

У вёску партызаны прабраліся вечарам і даведліся, што славацкія салдаты раскватэраваны па вуліцы Пушкіна. Мечанец смела ўваходзіў амаль у кожны дом, гутарыў са славакамі, прапаноўваў ім неадкладна ісці да партызан. Шчырскі прыкрываў яго на вуліцы. Так яны прайшлі ўсю вуліцу да апошняга дома. У гэты дом яны

зайшлі разам, але тут іх напаккала няўдача: у доме былі немцы. Завязаўся рукапашны бой.

Рудольф быў цяжка паранены. Карнікам удалося захапіць яго жывым.

Праз два дні партызаны даведліся, што гітлераўцы хочучь везці Рудольфа ў Браціславу і там публічна пакараць смерцю. Было прынята рашэнне — вырваць з фашысцкіх лап баявога таварыша.

Разам з батальёнам украінскага партызанскага злучэння генерала Сабурова лельчыцкія партызаны блакіруюць вёску Буйновічы, а за вёскай Буда-Сафіеўскай наладжваюць засаду. Галаўныя машыны фашыстаў былі падбіты, але Рудольфа, на жаль, везлі ў адной з апошніх машын, якія павярнулі назад у Буйновічы.

Вось што расказаў партызанам А. Мільянец і П. Татарчук аб гібелі Мечанца:

— Рудольфа доўга дапытвалі, некалькі разоў ён траціў прытомнасць. Затым перацягнулі за ногі ў адзін з бакавых пакояў былой школы і ўдарам прыклада зрабілі тры праломы ў чэрапе. Вечарам «салдата з Браціславы» гітлераўцы павесілі на перакладзіне варот недалёка ад царквы. Уначы нашы сувязныя, якія жылі ў вёсцы, і славацкія сябры знялі труп Рудольфа і пахавалі ў калгасным садзе.

Пасля вайны астанкі Рудольфа Мечанца былі перанесены ў брацкую магілу. На магіле ўзведзены помнік, на якім побач з імёнамі савецкіх воінаў, якія аддалі сваё жыццё за вызваленне беларускай зямлі, стаіць імя слаўнага сына чэхаславацкага народа Рудольфа Мечанца.

Іосіф ШЫНЯНСКІ

У Нараўлянскім раёне ў гады Вялікай Айчыннай вайны актыўна дзейнічала партызанская брыгада імя С. М. Кірава. Сувязь са славакамі гэта брыгада ўжо мела, пачынаючы са студзеня 1943 г., праз сувязную Ніну Максіменка. Вялікастрашная партызанка наладзіла сувязь з афіцэрам-славакам з артылерыйскага дывізіёна, які прыбыў у вёску Антонаў Нараўлянскага раёна для разгрому партызан.

Аднак нашы браты-славакі не сталі граміць партызан, яны адкрылі агонь па лесе, у якім — яны напэўна гэта ведалі — партызан не было. Камандзір брыгады В. Н. Яромаў у сваіх успамінах піша: «Па сённяшні дзень мне невядома прозвішча славацкага афіцэра, камандзіра артылерыйскага дывізіёна, які «граміў» партызан у Мухаедаўскім лесе са сваіх цяжкіх гармат. Але мы назаўсёды захаваем у сваіх сэрцах самую шчырую ўдзячнасць братам-славакам за іх дапамогу ў студзені 1943 г. каля беларускай вёскі Антонаў».

У маі 1943 года маладая разведчыца партызанскай брыгады імя Кірава Надзя Шульга наладзіла сувязь са славацкім яфрэйтарам Іосіфам Шынянскім з 221 штабной аўтакалоны, якая размяшчалася ў г. Оўруч. Шынянскі і сам шукаў сувязі з партызанамі. Хутка ён прышоў у партызанскі атрад.

Прыгледзеўшыся да Шынянскага, Яромаў даў яму важнае і небяспечнае даручэнне: прабрацца ў Кіеў і ўстанавіць сувязь з разведчыкам брыгады Феліксам, які выконваў даручэнне камандавання Савецкай Арміі. Па дарозе ў Кіеў Іосіф схапіў фашысты. На допыце ён заявіў, што яго злавлілі партызаны, але ён уцёк ад іх і шукае сваю часць. Яго адправілі ў армію, але ён зноў пераходзіць да партызан, на гэты раз да мінскіх падпольшчыкаў. Тут ён працягвае змагацца са зброяй у руках супраць нямецкіх захопнікаў, а пазней трапляе ў чэхаславацкі корпус.

Зараз Іосіф Шынянскі жыве ў г. Сечаўцы ЧССР, працуе экаважаршчыкам, актыўна

ўдзельнічае ў будаўніцтве новага жыцця.

Міхаіл ФРЫГА

Яшчэ ў канцы 1941 года на станцыі Галевіцы Калінкавіцкага раёна размясцілася ахоўнае славацкае падраздзяленне. У гэтым падраздзяленні быў сержант славацкіх войск Міхаіл Фрыга, які працаваў начальнікам палывой пошты.

Кіраўнік калінкавіцкага падполля Пётр Сяргеевіч Ануфрыеў не раз сустракаўся з ім. У час адной з такіх сустрэч у размове Фрыга сказаў яму:

— Тут, на вашай зямлі, бадай, няма ні аднаго славака, які прышоў бы ваяваць добраахвотна. Усе мы былі мабілізаваны насуперак нашаму жаданню немцамі і славацкімі фашыстамі... Я люблю вашу краіну і падзяляю яе гора. У мяне няма другога жадання, апрача жадання трапіць на фронт і перайсці на бок рускіх. Я многа чуў і чытаў аб СССР, аб сацыялізме. І ўпэўнены, што немцы памыліліся, калі разлічвалі на дапамогу славакаў. Партызаны ад славакаў не пацярпяць...

Каб не трапіць на нямецкага правакатара, Ануфрыеў павёў справу вельмі асцярожна. Ён не прызнаўся, што з'яўляецца кіраўніком падполля. Пры першым знаёмстве ён толькі сказаў Фрыгу:

— Мне падабаецца ваша чыстасардэчнасць. І, як мне здаецца, вы можаце ажыццявіць свой намер і тут, не чакаючы адпраўкі на фронт...

Пры наступных сустрэчах ён абяцаў Фрыгу паспрабаваць наладзіць сувязь з партызанамі, а пакуль папрасіў яго заставацца на месцы і збіраць звесткі аб размяшчэнні і колькасці складзе нямецкіх і славацкіх часцей, якія ахоўвалі чыгунку на тэрыторыі Калінкавіцкага і Васілевіцкага раёна.

Фрыга абяцаў гэта зрабіць. Пазней, калі Пётр Ануфрыеў і Міхаіл Фрыга рознымі шляхамі ўзаемна правярылі адзін аднаго, у іх устанавіўся баявы кантакт. Толькі тады Ануфрыеў назваў сваё сапраўднае прозвішча і расказаў, што звязаны з партызанскім штабам.

Пачуўшы гэта, Фрыга вельмі ўзрадаваўся і ахвотна прыняў прапанову стаць удзельнікам падполля.

— З першага дня акупацыі немцамі нашай зямлі я пакляўся змагацца за свабоду Чэхаславакіі, — гаварыў ён, — пакуль яна не вызваліцца ад апошняга нямецкага салдата. Я рады змагацца разам з вамі. Цяпер на СССР глядзіць уся Чэхаславакія. Ды і не толькі яна — уся Еўропа з надзеяй глядзіць на вас. Я гатовы быць у падполлі, калі трэба, але лепш за ўсё я хацеў бы змагацца з ворагамі ў адкрытым баі, твар у твар. У выграду з казармы некалькі вінтовак, падгавару некалькі славакаў і — айда ў партызаны!

Але нас не цікавілі некалькі вінтовак. Партызанам важна было, каб Фрыга заставаўся на месцы для збору разведвальных даных. Ануфрыеў так і сказаў яму:

— Звесткі, якія вы нам перадасце, куды даражэйшыя за вінтоўкі. Лепш працуйце на пошце, старайцеся паказаць сябе прыхільнікам немцаў, увайдзіце ў блізка адносінны са штабнымі работнікамі і асцярожна рабіце сваю справу. І за гэта партызаны вам будуць вельмі ўдзячныя...

Фрыга паслухаўся і гораха ўзяўся за выкананне заданняў. Затым праз калінкавіцкіх падпольшчыкаў перадаў партызанскай брыгадзе і штабу Палескага злучэння многа каштоўных разведвальных даных.

Усё шло добра, але аднойчы Фрыга ледзь не папаціўся за сваю работу жыццём. Калі ён пісаў чарговую зводку для перадачы партызанам, яго застаў штабны афіцэр. Відавочна, ён і данёс на патрыёта, таку што ў тую ж ноч немцы

прышлі арыштаваць Фрыгу, аднак яго ўжо не было дома. Славак — рассыльны штаба — своечасова папярэдзіў яго, а славацкія салдаты дапамаглі яму пайсці на явочную кватэру падпольшчыкаў. Так ён праз некаторы час апынуўся ў чыгуначнай будцы, дзе жыў удзельнік падполля І. Баравік. У той жа дзень Міхаіл Фрыга сустрэўся з Пятром Ануфрыевым, а праз тры дні ён ужо быў у партызанскім злучэнні.

У снежні 1942 года аб'яднанымі сіламі атрады Калінкавіцкага і Даманавіцкага раёнаў прыступілі да правядзення масавых баявых аперацый.

У Васілевіцкім раёне яны разбілі гарнізон і занялі станцыю Гарочыч на чыгуначнай лініі Жлобын — Калінкавічы. Пасля першай жа сутычкі немцы і паліцаі, ухліўшыся ад бою, уцяклі.

Далейшай сваёй задачай партызаны ставілі знішчэнне паліцэйскага стану і ліквідацыю воласці ў вёсцы Зялёнычы, якая знаходзілася недалёка ад Гарочыч. Аднак, ведаючы, што і тут карнікі могуць не прыняць бою, а адразу ўцячы, партызаны вырашылі ўзяць іх хітрацю. Для гэтага трэба было паслаць у паліцэйскі стан групу партызан пад выглядам нямецкага карнага атрада і арыштаваць бургамістра і начальніка паліцыі раней, чым атрады падыдуць да вёскі.

Выканаць гэта адказнае заданне ахвотна ўзяўся Міхаіл Фрыга, паколькі ён добра ведаў мову і парадкі немцаў.

Міхаілу Фрыгу камандаванае выдзеліла семярых партызан, у тым ліку чатырох славакаў. З імі ён і накіраваўся ў паліцэйскі стан. Намеснік бургамістра М. Уласенка і начальнік паліцыі Намяржыцкі і на самой справе паверылі Фрыгу.

Гарнізон у Зялёнычах у той жа дзень быў разбіты, і перад жыхарамі вёскі прадсталі іх каты Уласенка і Намяржыцкі. Суд быў народным. Выступалі ўсе, успаміналі іх злачынствы і справядліва папрабавалі для здраднікаў пакарання смерцю.

Партызаны ажыццявілі прыгавор народа — здраднікаў тут жа расстралілі.

Аперацыя па разгрому гарнізонаў працягвалася. Пасля Зялёныч атрады Бакуна і Чарнаўска павялі атаку і акружылі буйны нямецка-паліцэйскі гарнізон, які акапаўся ў саўгасе Ліпаў Васілевіцкага раёна.

У першых радах атакуючых партызан быў і Міхаіл Фрыга. Толькі дзесяць метраў аддзяляла яго ад варожых кулямэта. З гранатай у руках кнуўся ён наперад і шпурнуў яе ў акно. Пачуўся выбух. З акна вырваўся слуп агню і дыму. Кулямёт замоўк. Але, нягледзячы на гэта, з усіх акон двух паверхаў працягваўся вельмі моцны агонь. Партызаны вымушаны былі часова адыйсці.

Праз дзве гадзіны пачалі новую атаку. Міхаіл Фрыга зноў аказаўся ў першых радах. І на гэты раз ён з гранатай у руках кнуўся да акна, адкуль страчыў кулямёт. І толькі ён замакнуўся, як тут жа ўпаў, падкопаны варожай куляй.

У лоўнач ліпаўскі гарнізон быў цалкам разбіты. Партызаны захапілі багатыя трафеі, у тым ліку і ўсё ўзбраенне гарнізона. А назаўтра на сельскіх могілках вёскі Зялёнычы пахавалі забітых партызан і сярод іх — Міхаіла Іосіфавіча Фрыгу. Праводзіць герояў у апошні шлях прышло не толькі насельніцтва Зялёныч, але і бліжэйшых вёсак: Блажкова, Убалоці, Гарочыч і іншых.

Баявыя подзвігі слаўнага сына чэхаславацкага народа Міхаіла Фрыгі сталі легендамі, якія і цяпер жывуць на беларускім Палессі.

Штэфан ТУЧЭК

У беларускім Палессі пачынаў сваю баявую партызанскую дзейнасць былы рабочы Штэфан Тучэк. Да партызан ён пе-

райшоў увосень 1942 г. з гарнізона станцыі Старушкі. Усю зіму 1942—43 гг. актыўна ўдзельнічаў у баявых дзеяннях палескіх партызан, а летам 1943 г. на самалёце быў адпраўлены ў Маскву, дзе выступіў па радыё з палымнай партыяцыйнай прамовай на 3-м Усеславянскім мітынгу. У Маскве Штэфан Тучэк уступіў у Чэхаславацкі корпус. У складзе гэтага корпуса ваяваў на Украінскім фронце.

30 лістапада 1943 года танкіст Штэфан Тучэк загінуў пры вызваленні г. Чэміхінка Кіеўскай вобласці. Пасмяротна яму было прысвоена званне Героя Савецкага Саюза.

У 1961 г. у роднай вёсцы Тучэка Вялікі Лом яму быў устаноўлены помнік.

Штэфан Тучэк

Міхаіл Губіш

Юзэф Баяна

Многія былыя партызаны славакі і чэхі жывуць і працуюць у сваёй сацыялістычнай рэспубліцы.

У Чэхаславакіі, напрыклад, працуюць Вільям Шалговіч, Само Фалцін, Ян Мікула, Міхаіл Губіш, Густаў Лазар, Іосіф Падгора, Антон Каломбус, Андрэй Оравец, Рудольф Вранскі, Андрэй Падзімак, Ігнац Тучэк, Юзэф Баяна і інш. Многія з іх перапісваюцца з таварышамі па зброі — беларускімі партызанамі. Дружба, народжаная ў агні Вялікай Айчыннай вайны, змацаваная крывёю, пралітай на савецкай і чэхаславацкай зямлі, працягваецца і развіваецца.

І. Д. ВЕТРАУ

За заслугі ў развіцці беларускай літаратуры і ў сувязі з шасцідзясяцігоддзем з дня нараджэння паэта Машара Міхаіла Антонавіча ўзнагароджан Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета Беларускай ССР.

Імя Паўла Кавалёва добра вядома беларускаму чытачу. У сувязі з пяцідзясяцігоддзем з дня нараджэння і за шматгадовую работу ў друку Прэзідыум Вярхоўнага Савета БССР ўзнагародзіў пісьменніка, галоўнага рэдактара часопіса «Вожык» Паўла Кавалёва Ганаровай граматай Вярхоўнага Савета Беларускай ССР.

Ушанаванне памяці песняра

На ўрачыстасці, прысвечаных 80-годдзю з дня нараджэння Якуба Коласа, у Мінск з'ехаліся паэты і пісьменнікі з братамі рэспублік ССР і краін народнай дэмакратыі. Госці наведалі музей паэта, усклалі вянкi на яго магілу. На здымках: 1. Госці ў майстэрні заслужанага дзеяча мастацтваў БССР скульптара З. Агура. 2. У Доме-музеі паэта. 3. Ускладанне вянкаў на магілу Якуба Коласа.

Пісьменніку Паўлу Кавалёву споўнілася пяцьдзесят год. Тысячы і тысячы чытачоў шчыра вішуюць юбіляра, які выйшаў з народа і стварае для народа, аддаючы яму ўвесь свой найбагацейшы жыццёвы, журналісцкі і пісьменніцкі вопыт, здабыты шматгадовай працай у савецкім друку і на ніве роднай літаратуры.

Павел Кавалёў заўсёды знаходзіцца ў самай гушчы жыцця, на перадавых яго пазіцыях. Сын бедняка-селяніна, ён змалку зведаў і цяжкую працу на неўрадлівай аднаасобніцкай палосцы, і зусім невясёлае жыццё ў курадымнай лазні, што замяняла сям'і Кавалёвых хату, і першыя радасці новага побыту, які спадарожнічаў сацыялістычным пераўтварэнням у паслякастрычніцкай беларускай вёсцы. Школа і камсамол, рэспубліканскі і ўсесаюзны друк, небяспечная па тым часе, але надзвычай актыўная і плённая селькорэдакцыйная дзейнасць — вось тыя добрыя ўніверсітэты, якія хоць і не выдавалі сваім выхаванцам ніякіх дыпламаў, але затое вучылі іх нястомна змагацца за ўсё новае і перадавое, давалі патрэбны жыццёвы гарт, пашыралі далагляд. І

малады Кавалёў вучыўся ў жыцця, імкнуўся не адставіць ад яго запатрабаванняў. Здарылася, што кулак, ворагі калгаснага ладу падпільноўвалі камсамольца-селянкі і замахваліся на яго жыццё; часам не разумелі шчырых парыванняў юнака і свае, вельмі блізкія людзі. Але тым настойлівей гукаў на сялянскіх сходах і на вясорках, у хаце суседа і на сямейных нарадах усхваляваны голас маладога агітатара, прапагандыста, які клікаў людзей смела ісці насустрач новаму жыццю.

Краіне патрэбны былі настаўнікі для далейшага паглыблення культурнай рэвалюцыі, якая здзяйснялася ў горадзе і ў вёсцы. Камсамол мабілізуе Паўла Кавалёва на гэты адказны фронт і пасылае яго на кароткатэрміновыя курсы па падрыхтоўцы настаўнікаў. Затым пачынаецца самаадданая настаўніцкая праца ў вёсцы на Клімаўшчыне. Школа размяшчалася ў прыватнай хаце селяніна-адыходніка. Усе чатыры класы займаліся разам. А ўвечары сюды, да настаўніка, прыходзілі сталыя дзядзькі і цёткі, каб навучыцца чытаць і пісаць, лікава-

ваць сваю непісьменнасць. Крыху пазней Павел Кавалёў вельмі добра раскажаў пра сваю школу ў апавяданні «Гордасць». Не парвалася і сувязь з рэдакцыяй газет, дзе ахвотна друкавалі селькорэдакцыйныя допісы Паўла Кавалёва, яго вершы. І зусім заканамерна, што неўзабаве малады настаўнік быў запрошаны на працу ў Клімавіцкую раённую газету «Камуна», дзе ён паспяхова выконваў абавязкі адказнага сакратара.

Гэтая любоў да праўдзівага друкаванага слова прывяла Паўла Кавалёва ў Камуністычны інстытут журналістыкі імя С. М. Кірава. Затым — шэсць гадоў самай актыўнай журналісцкай працы ў рэдакцыі рэспубліканскай партыйнай газеты «Звязда».

Вайна. Газеты «Звязда» і «Советская Белоруссия» аб'ядналіся ў адну, якая выходзіла ў паходных умовах пад назвай «Савецкая Беларусь». Павел Кавалёў да лютага 1942 года з'яўляецца сакратаром рэдакцыі ў гэтай газеце. Супрацоўнічае ён і ў цэнтральным друку, не забываючыся пры гэтым збіраць матэрыял для першых апавяданняў, першай аповес-

ці. У вехапомны час, калі пачалося вызваленне Беларускай зямлі ад фашысцкіх захопнікаў, Павел Кавалёў працаваў у ЦК КПБ. Гэта быў яшчэ адзін надзвычай добры ўніверсітэт.

Пасля вайны Павел Кавалёў амаль дзесяць год працаваў у пісьменніцкай арганізацыі рэспублікі сакратаром праўлення. Цяпер ён — галоўны рэдактар рэспубліканскага сатырычнага часопіса «Вожык». Найбагацейшы жыццёвы вопыт дапамагае пісьменніку пісаць праўдзівае, з добрым веданнем чалавечай душы, з вялікім разуменнем асаблівасцей нашага гераічнага часу. Глыбокай праўдай жыцця прасякнуты і першыя кнігі пісьменніка «Аляксей Антоненка», «Прага бою», і яго шырока вядомыя аповесці «Андрэйка», «Лёўка Гром», і яго шматлікія апавяданні, гумарэскі.

Я. ГЕРЦОВІЧ.

САВЕЦКІ САЮЗ НА ПЕРШЫМ МЕСЦЫ

Паважаныя рэдакцыя! З вялікай радасцю сустракаю свята Вялікага Кастрычніка. Ад шчырага сэрца вішую нашаму Радзіму і ўвесь савецкі народ, які за гэтыя 45 год існавання зрабіў такія дасягненні — як эканамічныя, так і палітычныя — і сёння стаіць на першым месцы на ўсім свеце на зямлі і ў космасе.

Савецкі Саюз — краіна, якая змагаецца за мір. Савецкі народ вайны не хоча, ён змагаецца за Мір, Свабоду, Роўнасць, Брацтва і Шчасце для ўсіх народаў. Я тут, на чужыне, радуюся і ганаруся нашай Радзімай і ўсім нашым народам і яго дасягненнямі.

У гэты вялікі дзень я і мая сям'я ад усяго сэрца вішым увесь савецкі народ, а таксама Савецкі ўрад і яго кіраўніка Мікіту Сяргеевіча Хрушчова, які змагаецца за ўстанавленне вечнага міру і дружбы паміж народамі.

М. А. КАПЫТКА.

Новая Зеландыя.

РАСКАЗВАЕ ПАКАРЫЦЕЛЬ СТРАТАСФЕРЫ

24 КІЛАМЕТРЫ З НЕРАСКРЫТЫМ ПАРАШУТАМ

1 лістапада серыйны айчынны аэрастат «Волга» падняўся ў стратасферу — на вышыню больш чым 25 кіламетраў. На яго борце знаходзіліся два пілоты-парашутысты, палкоўнік Пётр Далгоў і Маёр Яўгеній Андрэеў, якія атрымалі заданне зрабіць прыжок з глыбокай стратасферы на зямлю. У гэты дзень нарадзілася небывалае яшчэ сусветнае дасягненне...

Два заслужаныя парашутысты-выпрабавальнікі, два добрыя сябры, якіх зблізіла іх нялёгкае прафесія, прыбылі 1 лістапада ў адзін з раёнаў Заволжжа на довітку. Але толькі адзін з іх — Яўгеній Андрэеў можа цяпер раскажаць нам аб падрабязнасцях гераічнага палёту. Непрадбачаны выпадак у пачатку скачка аказаўся для Пятра Доўгава раковым. Ён не вярнуўся на зямлю жывым.

Дом авіяцыі. На прэс-канферэнцыю, прысвечаную палёту, сабраліся журналісты, лётчыкі, парашутысты.

— 7 гадзін 44 минуты. Старт. Павольна плыве ўгару наша «Волга». Мы знаходзімся ў герметычнай сферы ў розных адсеках і павядамляем на зямлю паказанні прыбораў.

Праз дзве з лішнім гадзіны перадаём на зямлю, што набор вышыні спыніўся, і прымаем загад: «Выконвайце заданне». Вышыня 25.458 метраў.

Дакладваю аб гатоўнасці палкоўніку Далгову, які павінен быў скакаць другім, прыкладваю на-лётнаму руку да шлема і чую ад яго: «Шчаслівай дарогі, Жэня!»

А праз некалькі секунд я ўжо страціў з віду наш карабель і ляцеў уніз. Скорасць — каля 900 кіламетраў у гадзіну.

Лячу на спіне. Не вельмі зручна — не відаць перад сабой зямлі, але затое не абмярае шкло гермашлема. Нават цэпленыя паясных батарэй, якія абграюць шкло, не можа змагацца з шалёным сустрэчным патокам паветра — яго тэмпература мінус 60 градусаў.

Нада мной зверху фіялетавае неба, нешырокая аранжавая паласа аддзяляе яго ад блакіту зямнога гарызонту. Да канца першай минуты свабоднага падзення разварачваюся, бачу зямлю. Высотны касцюм надзейна засцерагае ад разрэджанага ціску Дыхаю нармальна для вышыня дыхання. Гэта значыць: кароткі пад напорам удых і з вялікім намаганнем — выдых. Вось праглядаю зямлю, унізе квадраты ворнай зямлі, стужка Волгі, яе прытока Іргізі. Успамінаю, што не ўзяў з сабой надзіманай лодкі, і стараюся адхіліцца ад вады. Гэта няцяжка нават на такой скорасці.

І вось доўгачаканы сігнал — спрацавала аўтаматыка і папярэдзіла аб тым, што вышыня 1.500 метраў. Праз 18—20 секунд парашут павінен раскрыцца. Гэта адбылося на вышыні 958 метраў ад зямлі.

«Як справы ў Пятра?» — гэта была першая думка пасля прыземлення. Ён па праграме павінен быў зрабіць скачок у скафандры з неадкладным раскрыццём парашута. Аб тым, што здарылася з маім лепшым сябрам у паветры, мне расказалі пілоты «АН-2», якія ўзялі мяне на борт...

Гэты подзвіг у імя навукі, у імя Радзімы па праву належыць двум зямным героям Яўгенію Андрэеўу і Пятру Далгову.

Шмат гадоў яны выпрабавалі разам узоры навішага высотнага абсталявання і прылад. Іх працы савецкія людзі ў значнай ступені абавязаны тым, што пілоты караблёў «Усход» шчасліва спускаліся на зямлю. Іх сусветныя рэкорды ўпрыгожваюць летапіс славы нашай Радзімы. Яны выхавалі плеяду таленавітых авіяцыйных спартсменаў.

Аб палёце раскажваюць спецыялісты, урачы, сябры парашутыстаў, раскажваюць аб цяжкім майстэрстве выпрабавальніка, аб слаўным шляху двух сяброў. Радкі з прадстаўлення, якое будзе адпраўлена ў ФАІ для рэгістрацыі новага сусветнага рэкорду, зачытвае настаўнік герояў-парашутыстаў заслужаны майстар спорту Васіль Раманюк. Свабодны палёт Яўгенія Андрэева — 24.500 метраў працягнуўся 270 секунд. Гэтага яшчэ не ведае наша планета. За лананічнымі лічбамі — подзвіг герояў, якія даставілі людзям святло ведаў адтуль, дзе яшчэ не быў чалавек.

Н. ЖАЛЯЗНОУ.
(Кар. ТАСС).

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднееўрапейскаму часу на хвалі 1322 кілагерцаў з 6 да 7 гадзін, з 16.00 да 17.00 з 21.00 да 21.30; на кароткай хвалі 30,83 метра (ці 9730 кілагерцаў) з 6 да 7 гадзін. Па нідзелях — на хвалі 30,83 метра і 227 метраў з 8 да 9 гадзін і з 10 да 13 гадзін.

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па серадах — ад 22 гадзін 30 минут па сярэднееўрапейскаму зیمоваму часу на хвалі 50,51 метра (ці 5940 кілагерцаў) і на хвалі 31,48 метра (ці 9530 кілагерцаў); па нідзелях — ад 8 гадзін раніцы па сярэднееўрапейскаму зیمоваму часу на хвалі 30,83 і 227 метраў.

ДЛЯ ЗША І КАНАДЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскім часу з 19.30 да 20.30 на хвалі 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў); 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў); 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НА БЕЛАРУСКАЯ МОВЕ

Па суботах — ад 20 гадзін да 20 гадзін 30 минут па нью-йоркскім часу на кароткіх хвалі: 31,04 метра (ці 9665 кілагерцаў); 31,23 метра (ці 9605 кілагерцаў); 41,15 метра (ці 7290 кілагерцаў).

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ